

ammu näinud, liggi tullema ja sai viimaks mäeles tömmatud. Niiud piddi pea selgesama, kui se olli Maddikse laewast. Jah kurwad sõnumed ollid ebatõttu tullenased; sedda tundis Krööt ja Pallus süddames, et Jummal sel tunnil tahahaks armulinne olla!

Laewa mast ei rägi head egga kurja. Naesed ei saanud eõssite fest puust, mis nende ees olli, mingisugust arru. „Agga waat!, perrenaene! mis muist ašsi se seal on?“ räkis niiud Ahna ja hakaas ühhe musta sidi räätsikut, mis teises masti otsas linni sentud olli, lahti peastma. Krööt wöttis räätsiku wärisewa käega; palle lõi kahvatama. Ta näggi niiud selgeste egga wölmud ennam parremat teadust lota: se räätsik olli temma mehhe jäggu! Sullased tullid niiud ka padiga tagasi, ja kuumitased, mis naene isse juba teadis. Nad ollid kätte saanud veikesesse ankru iwe pealt, mis nad isse, kui Maddis ärraläimud, joma wega laewa peale viinud; teliivad ka veel muud ašju, mis tundsid Maddikse jäggu ollewad. Lahhe suus kalju sõriva peal olli veel teine laewa külg nähha, agga ellus- sat hingi nemmad kuuskilt ei leidnud. Niiud olli küll selgeste tunda, egga tohtinud kegi muud ennam arivata, kui et Maddis omma lahhe laewa mehhega merre pöhjas olli surmaiwođi leidnud. Kül Krööt püdis veel parremat lotust süddames

piddada, agga tundis isse sedda tühja ollewa. — Tuul jää aega möda wähhemaks; kui üksna lõppes, ollid ka viimsed laewa tükkid kalju sõriva pealt laenetest ärrawidud. Rona fares ollid fest päwast kõit süddamed kurwad. Pääow läks päiva järrel möda; egga Maddis tulund koju. Wimaks, kui iggal pool temma järrel olli kulatud, tullid teisest sarest emalt sõnumed, et Maddis olnud seal parremat ilma otmas, agga kui ühhel päival tulil uattuke ärrawaikinud, siis temma kohhe Rona saarde hakanud purjetama; võlmud veel neile, kes tedda kelanud, et olgu nemmad nagu temma isse ilma kartusseta: lamp temma tua akna peal, olla temma koddune majakas ja selle tulle järrel temma südda-ööl leida teed kaljude wahhelt lahhesse nisamma heastie kui kesi päiva ajal. — Kui Krööt neid sõnumuid sai, siis ta muud ennam et teadmud arvata, kui et olli leeseks jänud ilma toeta ja rõmata; agga rängemalt kui kurwastus mehhe surma pärast koormas tedda, et südda allati tunnistas: sunu sii on, et mees hukka sai! — Kana, kana olli ta nähha kui pu, selle ladiva tuled ärra murdmud ja selle lehti enueaegne külm pigistamud; ei wölmud mingisugune ašsi tedda rõmestada, — sunni ta seal römuštamist leidis, kuju üksipäinis töösine ja jädav rõomi on, Jesuusse Kristuse riosti alt.